Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
της 21ης Δεκεμβρίου 2016 [1]

Υπόθεση C-696/15 P

Τσεχική Δημοκρατία
κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής

«Αίτηση αναιρέσεως – Μεταφορές – Οδηγία 2010/40/ΕΕ – Ανάπτυξη συστημάτων ευφυών μεταφορών στον τομέα των οδικών μεταφορών – Παροχή εξουσιοδοτήσεως στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή – Κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός (ΕΕ) 885/2013 – Παροχή υπηρεσιών πληροφορήσεως για ασφαλείς και προστατευμένες θέσεις σταθμεύσεως φορτηγών και επαγγελματικών οχημάτων – Κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός (ΕΕ) 886/2013 – Δεδομένα και διαδικασίες για τη δωρεάν παροχή στους χρήστες ελάχιστων καθολικών πληροφοριών για την κυκλοφορία σχετικών με την οδική ασφάλεια – Προβαλλόμενη υπέρβαση των ορίων της εξουσιοδοτήσεως από την Επιτροπή»

I – Εισαγωγή

1. Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, η Τσεχική Δημοκρατία ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως την οποία εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 8 Οκτωβρίου 2015, επί της υποθέσεως Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής [2], και με την οποία απέρριψε τις δύο προσφυγές της Τσεχικής Δημοκρατίας με αίτημα την ακύρωση των κατ' εξουσιοδότηση κανονισμών (ΕΕ) 885/2013 [3] και (ΕΕ) 886/2013 [4] που εξέδωσε η Επιτροπή (στο εξής και από κοινού: επίμαχοι κανονισμοί) για τη συμπλήρωση της οδηγίας 2010/40/ΕΕ [5] σχετικά με τα συστήματα ευφυών μεταφορών (στο εξής: ITS) στον τομέα των οδικών μεταφορών.

2. Προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως για τους λόγους που εκτίθενται κατωτέρω.

1 Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 Τ-659/13 και Τ-660/13, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2015:771.

3 Κανονισμός της Επιτροπής, της 15ης Μαΐου 2013, σχετικά με τη συμπλήρωση της οδηγίας 2010/40/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για τα ευφυή συστήματα μεταφορών (ITS) όσον αφορά την παροχή υπηρεσιών πληροφόρησης για ασφαλείς και προστατευμένες θέσεις στάθμευσης φορτηγών και επαγγελματικών οχημάτων (ΕΕ 2013, L 247, σ. 1).

4 Κανονισμός της Επιτροπής, της 15ης Μαΐου 2013, προς συμπλήρωση της οδηγίας 2010/40 σχετικά με τα δεδομένα και τις διαδικασίες για τη δωρεάν, ενδεχομένως, παροχή ελάχιστων καθολικών πληροφοριών για την κυκλοφορία σχετικών με την οδική ασφάλεια στους χρήστες (ΕΕ 2013, L 247, σ. 6).

5 Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Ιουλίου 2010, περί πλαισίου ανάπτυξης των Συστημάτων Ευφυών Μεταφορών στον τομέα των οδικών μεταφορών και των διεπαφών με άλλους τρόπους μεταφοράς (ΕΕ 2010, L 207, σ. 1).

II – Το νομοθετικό πλαίσιο

Α – Η οδηγία 2010/40

3. Οι αιτιολογικές σκέψεις 3, 7 και 18 της οδηγίας 2010/40 έχουν ως εξής:

«(3) Τα [ITS] είναι προηγμένες εφαρμογές οι οποίες, χωρίς να περιλαμβάνουν την ευφυΐα ως τέτοια, έχουν στόχο να προσφέρουν καινοτόμες υπηρεσίες όσον αφορά στους διαφόρους τρόπους μεταφοράς και στη διαχείριση της κυκλοφορίας, να επιτρέπουν στους διάφορους χρήστες να ενημερώνονται καλύτερα και να κάνουν ασφαλέστερη, πιο συντονισμένη και "ευφυέστερη" τη χρήση των δικτύων μεταφορών.

(7) Χρειάζονται προδιαγραφές και ενδεχομένως πρότυπα που θα καθορίζουν περαιτέρω λεπτομερείς διατάξεις και διαδικασίες για μια συντονισμένη και αποτελεσματική ανάπτυξη των ITS σε όλη την Ένωση. Προτού υιοθετηθούν οποιεσδήποτε προδιαγραφές, η Επιτροπή θα πρέπει να αξιολογεί τη συμμόρφωσή τους με ορισμένες βασικές αρχές που προβλέπονται στο παράρτημα ΙΙ. Θα πρέπει να δοθεί προτεραιότητα κατά κύριο λόγο στους τέσσερις βασικούς τομείς για την ανάπτυξη και [σ]την ανάπτυξη των ITS. […]

(18) Σημαντικοί παράγοντες, όπως πάροχοι υπηρεσιών ITS, ενώσεις χρηστών ITS, φορείς εκμετάλλευσης μεταφορών και εγκαταστάσεων, εκπρόσωποι της μεταποιητικής βιομηχανίας, κοινωνικοί εταίροι, επαγγελματικές ενώσεις και τοπικές αυτοδιοικήσεις, θα πρέπει να μπορούν να συμβουλεύουν την Επιτροπή για τις εμπορικές και τεχνικές πλευρές της ανάπτυξης των ITS στη Ένωση. Έτσι η Επιτροπή, για να υπάρχει μια στενή συνεργασία με τους παράγοντες και τα κράτη μέλη, θα πρέπει να δημιουργήσει μια συμβουλευτική ομάδα ITS. […]»

4. Στο άρθρο 4, σημεία 1 και 17, της οδηγίας 2010/40 προβλέπονται οι ακόλουθοι ορισμοί:

«1. "[ITS]": τα συστήματα στα οποία εφαρμόζονται τεχνολογίες των πληροφοριών και των επικοινωνιών στον τομέα των οδικών μεταφορών, συμπεριλαμβανομένης της υποδομής, των οχημάτων και των χρηστών, και στους τομείς της διαχείρισης της κυκλοφορίας και της κινητικότητας, καθώς και οι διεπαφές με άλλους τρόπους μεταφοράς·

17. "προδιαγραφή": δεσμευτικό μέτρο [συνοδευόμενο από] διατάξεις οι οποίες προβλέπουν απαιτήσεις, διαδικασίες ή άλλους τυχόν συναφείς κανόνες».

5. Το άρθρο 5 της οδηγίας 2010/40, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ανάπτυξη των ITS», ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσουν ότι οι προδιαγραφές που θεσπίζονται από την Επιτροπή κατά το άρθρο 6 εφαρμόζονται στις εφαρμογές και υπηρεσίες ITS, κατά τη διάρκεια ανάπτυξης αυτών, σύμφωνα με τις βασικές αρχές του παραρτήματος ΙΙ. Αυτό δεν θίγει το δικαίωμα των κρατών μελών να αποφασίζουν για την ανάπτυξη αυτών των εφαρμογών και υπηρεσιών στο έδαφός τους. Το δικαίωμα αυτό δεν θίγει οιαδήποτε νομοθετική πράξη που θεσπίζεται βάσει του άρθρου 6 παράγραφος 2 δεύτερο εδάφιο.

[…]»

6. Το άρθρο 6 της οδηγίας 2010/40, το οποίο φέρει τον τίτλο «Προδιαγραφές», ορίζει τα εξής:

«1. Η Επιτροπή εγκρίνει αρχικά προδιαγραφές αναγκαίες για να εξασφαλιστεί η συμβατότητα, η διαλειτουργικότητα και η συνέχεια της ανάπτυξης και λειτουργικής χρήσης των ITS για τις δράσεις προτεραιότητας.

2. Η Επιτροπή αποσκοπεί στη θέσπιση προδιαγραφών για μία ή περισσότερες δράσεις προτεραιότητας έως τις 27 Φεβρουαρίου 2013.

Το αργότερο εντός δωδεκαμήνου από τη θέσπιση των αναγκαίων προδιαγραφών για μια δεδομένη δράση προτεραιότητας, η Επιτροπή, ενδεχομένως, έπειτα από τη διεξαγωγή αξιολόγησης επιπτώσεων συμπεριλαμβανομένης μιας ανάλυσης κόστους και ωφέλειας, υποβάλλει πρόταση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο για την ανάπτυξη αυτής της δράσης προτεραιότητας σύμφωνα με το άρθρο 294 ΣΛΕΕ.

3. Μόλις θεσπιστούν οι προδιαγραφές για τις δράσεις προτεραιότητας, η Επιτροπή θεσπίζει τις προδιαγραφές που εξασφαλίζουν τη συμβατότητα, τη διαλειτουργικότητα και τη συνέχεια για την ανάπτυξη και τη λειτουργική χρήση των ITS για άλλες δράσεις των τομέων προτεραιότητας.

4. Ανάλογα με την περίπτωση και με τον τομέα της προδιαγραφής, αυτή περιλαμβάνει ένα ή περισσότερα από τα κάτωθι είδη διατάξεων:

α) λειτουργικές διατάξεις: περιγράφουν τους ρόλους των διαφόρων παραγόντων και τη ροή πληροφοριών μεταξύ τους·

β) τεχνικές διατάξεις: προβλέπουν τα τεχνικά μέσα για την εκπλήρωση των λειτουργικών διατάξεων·

γ) οργανωτικές διατάξεις: περιγράφουν τις διαδικαστικές υποχρεώσεις των διαφόρων παραγόντων·

δ) διατάξεις σχετικά με τις υπηρεσίες: περιγράφουν τα διάφορα επίπεδα υπηρεσιών και τον περιεχόμενό τους για τις εφαρμογές και υπηρεσίες ITS.

5. Με την επιφύλαξη των διατάξεων βάσει της οδηγίας 98/34/ΕΚ, οι προδιαγραφές καθορίζουν, ενδεχομένως, τους όρους με τους οποίους τα κράτη μέλη μπορούν, έπειτα από κοινοποίηση στην Επιτροπή, να θεσπίζουν πρόσθετους κανόνες για την παροχή υπηρεσιών ITS σε ολόκληρο ή σε τμήμα του εδάφους τους, όταν οι κανόνες δεν παρεμποδίζουν τη διαλειτουργικότητα.

6. Οι προδιαγραφές βασίζονται, ενδεχομένως, σε οποιοδήποτε πρότυπο του άρθρου 8.

Οι προδιαγραφές προβλέπουν, ενδεχομένως, αξιολόγηση της πιστότητας σύμφωνα με την απόφαση αριθ. 768/2008/ΕΚ.

Οι προδιαγραφές συνάδουν με τις βασικές αρχές του παραρτήματος ΙΙ.

7. Η Επιτροπή προβαίνει σε αξιολόγηση επιπτώσεων συμπεριλαμβανομένης μιας ανάλυσης κόστους και ωφέλειας πριν από την έγκριση των προδιαγραφών.»

7. Το άρθρο 7 της οδηγίας 2010/40, το οποίο φέρει τον τίτλο «Πράξεις κατ' εξουσιοδότηση», ορίζει τα εξής:

«1. Η Επιτροπή δύναται να εγκρίνει πράξεις κατ' εξουσιοδότηση σύμφωνα με το άρθρο 290 ΣΛΕΕ, όσον αφορά τις προδιαγραφές που προβλέπονται στο παρόν άρθρο. Κατά την έγκριση τέτοιων πράξεων κατ' εξουσιοδότηση η Επιτροπή ενεργεί σύμφωνα με τις αντίστοιχες διατάξεις της παρούσας οδηγίας και ιδίως το άρθρο 6 και το παράρτημα ΙΙ.

2. Για καθεμία από τις δράσεις προτεραιότητας εγκρίνεται ξεχωριστή πράξη κατ' εξουσιοδότηση.

[…]»

Β – Ο κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός 885/2013

8. Κατά το άρθρο του 1, ο κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός 885/2013 «καθορίζει τις προδιαγραφές που είναι αναγκαίες για να εξασφαλισθεί συμβατότητα, διαλειτουργικότητα και συνέχεια στην εγκατάσταση και την επιχειρησιακή χρήση υπηρεσιών πληροφόρησης για ασφαλείς και προστατευμένες θέσεις στάθμευσης φορτηγών και επαγγελματικών οχημάτων σε όλη την Ένωση σύμφωνα με την οδηγία [2010/40]».

9. Το άρθρο 3 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013, το οποίο αφορά τις απαιτήσεις για την παροχή υπηρεσιών πληροφορήσεως, ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη ορίζουν περιοχές στις οποίες, λόγω των συνθηκών κυκλοφορίας και ασφάλειας, απαιτείται η εγκατάσταση υπηρεσιών πληροφόρησης για ασφαλείς και προστατευμένες θέσεις στάθμευσης.

Καθορίζουν επίσης τις ζώνες προτεραιότητας όπου θα παρέχονται δυναμικές πληροφορίες.

2. Η παροχή υπηρεσιών πληροφόρησης πληροί τις απαιτήσεις των άρθρων 4 έως 7.»

10. Το άρθρο 8 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αξιολόγηση της συμμόρφωσης προς τις απαιτήσεις», ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη ορίζουν εθνικό φορέα, αρμόδιο να αξιολογεί εάν τηρούνται οι απαιτήσεις των άρθρων 4 έως 7 από τους παρόχους υπηρεσιών, τους φορείς εκμετάλλευσης χώρων στάθμευσης και τις επιχειρήσεις οδικών μεταφορών [τους φορείς εκμεταλλεύσεως οδικών υποδομών]. Ο εν λόγω φορέας είναι αμερόληπτος και ανεξάρτητος αυτών.

Δύο ή περισσότερα κράτη μέλη μπορούν να ορίσουν κοινό περιφερειακό φορέα αρμόδιο να αξιολογεί τη συμμόρφωση προς τις απαιτήσεις αυτές στο έδαφός τους.

Τα κράτη μέλη [γνωστ]οποιούν στην Επιτροπή τον φορέα που ορίζουν.

2. Όλοι οι πάροχοι υπηρεσιών υποβάλλουν στους ορισθέντες φορείς δήλωση συμμόρφωσης προς τις απαιτήσεις των άρθρων 4 έως 7.

[…]

3. Οι ορισθέντες φορείς επιθεωρούν δειγματοληπτικά την ορθότητα των δηλώσεων περιορισμένου αριθμού δημόσιων και ιδιωτικών παρόχων υπηρεσιών και φορέων εκμετάλλευσης χώρων στάθμευσης και αποκτούν απόδειξη της συμμόρφωσης προς τις απαιτήσεις των άρθρων 4 έως 7.

Η ποιότητα εξυπηρέτησης είναι δυνατόν να αξιολογείται και με βάση τα σχόλια των χρηστών.

Κάθε χρόνο, οι ορισθέντες φορείς αναφέρουν στις αρμόδιες εθνικές αρχές τις υποβληθείσες δηλώσεις, καθώς και τα αποτελέσματα των δειγματοληπτικών επιθεωρήσεων.»

Γ – Ο κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός 886/2013

11. Κατά το άρθρο του 1, ο κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός 886/2013 «καθορίζει τις προδιαγραφές που είναι αναγκαίες για να εξασφαλισθεί η συμβατότητα, η διαλειτουργικότητα και η συνέχεια της εγκατάστασης και της επιχειρησιακής χρήσης δεδομένων και διαδικασιών για τη δωρεάν, ενδεχομένως, παροχή ελάχιστων καθολικών πληροφοριών για την κυκλοφορία σχετικών με την οδική ασφάλεια στους χρήστες σε επίπεδο Ένωσης σύμφωνα με την οδηγία [2010/40]».

12. Το άρθρο 5 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013, το οποίο αφορά την παροχή της υπηρεσίας πληροφοριών, ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη καθορίζουν τμήματα του διευρωπαϊκού οδικού δικτύου στα οποία οι συνθήκες κυκλοφορίας και ασφάλειας απαιτούν την εγκατάσταση της υπηρεσίας ελάχιστων καθολικών πληροφοριών για την κυκλοφορία σχετικών με την οδική ασφάλεια.

[Γνωστ]οποιούν τα εν λόγω οδικά τμήματα στην Επιτροπή.

2. Η παροχή της υπηρεσίας πληροφοριών πληροί τις οριζόμενες στα άρθρα 6 έως 8 απαιτήσεις.»

13. Το άρθρο 9 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αξιολόγηση της συμμόρφωσης με τις απαιτήσεις», έχει ως εξής:

«1. Τα κράτη μέλη ορίζουν αμερόληπτο και ανεξάρτητο εθνικό οργανισμό, αρμόδιο να αξιολογεί την εκπλήρωση των απαιτήσεων των άρθρων 3 έως 8 από τους δημόσιους και ιδιωτικούς φορείς εκμετάλλευσης οδών, παρόχους υπηρεσιών και ειδικούς φορείς μετάδοσης πληροφοριών για την κυκλοφορία. Δύο ή περισσότερα κράτη μέλη [μπορούν να] ορίζουν κοινό οργανισμό αρμόδιο για την αξιολόγηση της συμμόρφωσης με τις απαιτήσεις αυτές στην επικράτειά τους.

Τα κράτη μέλη κοινοποιούν τους εθνικούς οργανισμούς στην Επιτροπή.

2. Οι δημόσιοι και ιδιωτικοί φορείς εκμετάλλευσης οδών, πάροχοι υπηρεσιών και ειδικοί φορείς μετάδοσης πληροφοριών για την κυκλοφορία παρέχουν στους καθορισμένους εθνικούς οργανισμούς στοιχεία ταυτοποίησής τους και περιγραφή της υπηρεσίας πληροφοριών που παρέχουν και υποβάλλουν δήλωση συμμόρφωσης με τις απαιτήσεις των άρθρων 3 έως 8.

[…]

3. Οι καθορισμένοι εθνικοί οργανισμοί ελέγχουν σε τυχαία βάση την ορθότητα των δηλώσεων ορισμένου αριθμού δημόσιων και ιδιωτικών φορέων εκμετάλλευσης οδών, παρόχων υπηρεσιών και ειδικών φορέων μετάδοσης πληροφοριών για την κυκλοφορία και ζητούν αποδείξεις της συμμόρφωσης με τις απαιτήσεις των άρθρων 3 έως 8.

Σε ετήσια βάση, οι καθορισμένοι εθνικοί οργανισμοί υποβάλλουν έκθεση στις εθνικές αρχές για τις δηλώσεις που υποβλήθηκαν και τα αποτελέσματα των τυχαίων ελέγχων.»

III – Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

14. Με δικόγραφα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου 12 Δεκεμβρίου 2013, η Τσεχική Δημοκρατία άσκησε δύο προσφυγές με αίτημα την ακύρωση των επίμαχων κανονισμών.

15. Προς στήριξη των προσφυγών ακυρώσεως, η Τσεχική Δημοκρατία προέβαλε τρεις λόγους. Ο πρώτος λόγος αντλούνταν από παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/40, σε συνδυασμό με το άρθρο 5, παράγραφος 1, και το άρθρο 6 της εν λόγω οδηγίας, καθόσον, εκδίδοντας τους επίμαχους κανονισμούς, η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της παρεχόμενης από τις διατάξεις αυτές εξουσιοδοτήσεως. Ο δεύτερος λόγος αντλούνταν από παράβαση του άρθρου 290 ΣΛΕΕ, καθόσον, εκδίδοντας τους επίμαχους κανονισμούς, η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της εξουσίας της για την έκδοση μη νομοθετικών πράξεων κατ' εξουσιοδότηση βάσει του εν λόγω άρθρου. Ο τρίτος λόγος αντλούνταν από παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 2, ΣΕΕ, καθόσον, εκδίδοντας τους επίμαχους κανονισμούς, η Επιτροπή υπερέβη τα όρια των αρμοδιοτήτων που της ανατίθενται από τις Συνθήκες.

16. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε όλους τους ως άνω λόγους και, κατά συνέπεια, τις δύο προσφυγές στο σύνολό τους.

IV – Αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου

17. Κυρίως, η Τσεχική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

– να ακυρώσει τους επίμαχους κανονισμούς στο σύνολό τους και

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

18. Επικουρικώς, η Τσεχική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

– να ακυρώσει το άρθρο 3, παράγραφος 1, το άρθρο 8 και το άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013, καθώς και το άρθρο 5, παράγραφος 1, το άρθρο 9 και το άρθρο 10, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013 και

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

19. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

– να καταδικάσει την Τσεχική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

V – Εκτίμηση

20. Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η Τσεχική Δημοκρατία προβάλλει τρεις λόγους, τους οποίους θα εξετάσω διαδοχικά κατωτέρω.

A – Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου

21. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Τσεχική Δημοκρατία διατείνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή της ασφάλειας δικαίου κρίνοντας, στις σκέψεις 39 έως 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι επίμαχοι κανονισμοί δεν επιβάλλουν υποχρέωση των κρατών μελών να αναπτύξουν τις εφαρμογές και τις υπηρεσίες ITS στο έδαφός τους.

22. Στις ως άνω σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως που προέβαλε η Τσεχική Δημοκρατία. Η Τσεχική Δημοκρατία είχε υποστηρίξει ότι η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της εξουσιοδοτήσεως που της παρέχεται βάσει της οδηγίας 2010/40 επιβάλλοντας, με τους επίμαχους κανονισμούς, υποχρέωση αναπτύξεως των εφαρμογών και των υπηρεσιών ITS, ενώ το άρθρο 5, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας παρέχει στα κράτη μέλη την εξουσία να αποφασίσουν τα ίδια μια τέτοια ανάπτυξη. Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως με την αιτιολογία ότι οι επίμαχοι κανονισμοί δεν επιβάλλουν τέτοια υποχρέωση αναπτύξεως, εν αντιθέσει προς τα όσα υποστήριξε η Τσεχική Δημοκρατία.

23. Η Τσεχική Δημοκρατία υπενθυμίζει τη νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία η αρχή της ασφάλειας δικαίου επιβάλλει οι κανόνες δικαίου να είναι σαφείς και ακριβείς, τα δε αποτελέσματά τους να μπορούν να προβλεφθούν, ώστε να έχουν οι ενδιαφερόμενοι σημεία προσανατολισμού επί εννόμων καταστάσεων και σχέσεων που διέπονται από την έννομη τάξη της Ένωσης[6].

24. Η Τσεχική Δημοκρατία προβάλλει τρία επιχειρήματα για να καταδείξει την παραβίαση της εν λόγω αρχής στις σκέψεις 39 έως 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

25. Πρώτον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, εν αντιθέσει προς την κρίση του Γενικού Δικαστηρίου, από τους επίμαχους κανονισμούς συνάγεται ότι αυτοί πρέπει να τύχουν εφαρμογής σε όλα τα κράτη μέλη. Ειδικότερα, κατ' αυτήν, οι κανονισμοί περιέχουν τη συνήθη διάταξη όσον αφορά τη δεσμευτικότητα ως προς όλα τα στοιχεία τους και την άμεση ισχύ τους σε όλα τα κράτη μέλη. Επιπλέον, από τις αιτιολογικές εκθέσεις της Επιτροπής για τους εν λόγω κανονισμούς[7] προκύπτει, κατά την αναιρεσείουσα, ότι η Επιτροπή επιδίωκε να επιβάλει υποχρέωση αναπτύξεως των εφαρμογών και των υπηρεσιών ITS σε όλα τα κράτη μέλη. Ως εκ τούτου, η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου όσον αφορά τη μη εφαρμογή των επίμαχων κανονισμών στα κράτη μέλη που δεν προέβησαν σε τέτοια ανάπτυξη αντιβαίνει στο γράμμα τους και στη βούληση της Επιτροπής κατά την έκδοση αυτών.

26. Φρονώ ότι το συγκεκριμένο επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο. Αφενός, όπως επισήμανε η Επιτροπή, οι επίμαχοι κανονισμοί δεν περιέχουν καμία διάταξη η οποία καθιερώνει ρητώς τέτοια υποχρέωση αναπτύξεως.

27. Αφετέρου, από το άρθρο 1 αμφοτέρων των επίμαχων κανονισμών και από το άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/40 συνάγεται ότι οι επίμαχοι κανονισμοί ισχύουν σε κράτος μέλος μόνο εφόσον αυτό αποφασίσει να αναπτύξει εφαρμογές ή υπηρεσίες ITS.

28. Πράγματι, στο άρθρο 1 αμφοτέρων των επίμαχων κανονισμών διευκρινίζεται ότι αυτός καθορίζει ορισμένες προδιαγραφές «σύμφωνα με την οδηγία [2010/40]». Εντούτοις, το άρθρο 5, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας ορίζει ότι η υποχρέωση των κρατών μελών να λάβουν τα αναγκαία μέτρα για την εφαρμογή των προδιαγραφών που εγκρίνει η Επιτροπή «δεν θίγει το δικαίωμα των κρατών μελών να αποφασίζουν για την ανάπτυξη των εφαρμογών και των υπηρεσιών ITS στο έδαφός τους».

29. Από τη συνδυασμένη ερμηνεία των εν λόγω διατάξεων προκύπτει ότι οι επίμαχοι κανονισμοί καθορίζουν ορισμένες προδιαγραφές, χωρίς, εντούτοις, να θίγουν το δικαίωμα κάθε κράτους μέλους να αποφασίζει την ανάπτυξη των εφαρμογών και υπηρεσιών ITS στο έδαφός του. Διευκρινίζω επίσης ότι οι εν λόγω κανονισμοί συμπληρώνουν την οδηγία 2010/40, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, και δεν περιέχουν καμία διάταξη η οποία να τροποποιεί το περιεχόμενο του άρθρου 5, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, όπως επίσης ορθώς επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

30. Φρονώ ότι παρέλκει η εξέταση των αιτιολογικών εκθέσεων των επίμαχων κανονισμών, δεδομένου ότι το περιεχόμενο των προμνησθεισών διατάξεων απορρέει άνευ αμφισημίας από το γράμμα τους.

31. Επικουρικώς, επισημαίνω, εντούτοις, ότι οι εν λόγω αιτιολογικές εκθέσεις περιέχουν σύγκριση πλειόνων ενδεχομένων που προβλέπουν την ανάπτυξη εφαρμογών και υπηρεσιών ITS σε ορισμένα ή σε όλα τα κράτη μέλη. Βεβαίως, σε αμφότερες τις αιτιολογικές εκθέσεις, η Επιτροπή, αποφαίνεται, κατόπιν συγκριτικής αναλύσεως του κόστους και της ωφέλειας των ενδεχομένων αυτών, ότι η ανάπτυξη σε όλα τα κράτη μέλη θα ήταν προτιμότερη. Εντούτοις, κανένα στοιχείο δεν υποδηλώνει

6 Απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2015, Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου (C-48/14, EU:C:2015:91, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

7 Αιτιολογική έκθεση της Επιτροπής, της 15ης Μαΐου 2013, για τον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό 885/2013, C(2013) 2549 τελικό, και αιτιολογική έκθεση της Επιτροπής, της 15ης Μαΐου 2013, για τον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό 886/2013, C(2013) 2550 τελικό.

ότι το ενδεχόμενο αυτό είναι το πραγματικά εφαρμοστέο στις προτάσεις κανονισμού που υπέβαλε η Επιτροπή. Συναφώς, στην αιτιολογική έκθεση του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013 διευκρινίζεται ότι «η οδηγία [2010/40] προσδιόρισε έξι δράσεις προτεραιότητας για τον καθορισμό προδιαγραφών και, *ενδεχομένως*, την υποχρεωτική τους ανάπτυξη» [8]. Εκτιμώ ότι η διευκρίνιση αυτή υποδεικνύει ότι η Επιτροπή δεν είχε την πρόθεση να επιβάλει υποχρέωση αναπτύξεως κατά την έκδοση του εν λόγω κανονισμού.

32. Ως εκ τούτου, εκτιμώ ότι δεν μπορεί να συναχθεί από τις αιτιολογικές εκθέσεις των επίμαχων κανονισμών ότι η Επιτροπή είχε την πρόθεση, με την έκδοση των εν λόγω κανονισμών, να επιβάλει στα κράτη μέλη υποχρέωση αναπτύξεως.

33. Από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στις σκέψεις 39 έως 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι επίμαχοι κανονισμοί δεν επέβαλαν στα κράτη μέλη υποχρέωση αναπτύξεως των εφαρμογών ή των υπηρεσιών ITS.

34. Δεύτερον, η Τσεχική Δημοκρατία βάλλει κατά της σκέψεως 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υποστηρίζοντας ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη κρίνοντας ότι η μη εφαρμογή των επίμαχων κανονισμών σε ορισμένα κράτη μέλη δεν έπρεπε να μνημονεύεται ρητώς στους εν λόγω κανονισμούς, για τον λόγο ότι η μη εφαρμογή αυτή απορρέει από την οδηγία 2010/40. Κατά την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε κατ' αυτόν τον τρόπο ότι η εφαρμογή κατ' εξουσιοδότηση πράξεων πρέπει να συνάγεται όχι από το γράμμα αυτών αλλά από την ερμηνεία της νομοθετικής πράξεως με την οποία παρέχεται η εξουσιοδότηση [στο εξής: βασική νομοθετική πράξη].

35. Η Τσεχική Δημοκρατία προσθέτει ότι το ρητό περιεχόμενο κατ' εξουσιοδότηση πράξεως που αντιβαίνει στη βασική νομοθετική πράξη δεν μπορεί να αποκατασταθεί μέσω ερμηνείας της κατ' εξουσιοδότηση πράξεως σύμφωνα με τη βασική νομοθετική πράξη. Μια τέτοια σύμφωνη με τη βασική νομοθετική πράξη ερμηνεία είναι δυνατή μόνο όταν δεν είναι contra legem, δηλαδή όταν το ιεραρχικά κατώτερο νομοθέτημα την επιτρέπει.

36. Φρονώ ότι το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στη σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως κρίνοντας ότι οι επίμαχοι κανονισμοί πρέπει να ερμηνεύονται με γνώμονα τη βασική πράξη, ήτοι την οδηγία 2010/40. Φρονώ ότι η συγκεκριμένη μέθοδος ερμηνείας απορρέει από τις σχέσεις μεταξύ της βασικής νομοθετικής πράξεως, με την οποία θεσπίζονται ειδικότερα τα ουσιώδη στοιχεία του νομοθετικού πλαισίου, και της κατ' εξουσιοδότηση πράξεως, με την οποία η Επιτροπή μπορεί να συμπληρώσει ή να τροποποιήσει ορισμένα μη ουσιώδη στοιχεία της εν λόγω νομοθετικής πράξεως, δυνάμει του άρθρου 290 ΣΛΕΕ. Το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διευκρινίσει, συναφώς, ότι η εξουσιοδότηση αποσκοπεί στη θέσπιση κανόνων που εντάσσονται στο νομοθετικό πλαίσιο όπως αυτό ορίζεται από τη βασική νομοθετική πράξη [9]. Ενδεικτικά, στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, είναι σαφές ότι η έννοια της «προδιαγραφής», η οποία χρησιμοποιείται στους επίμαχους κανονισμούς, πρέπει να ερμηνευθεί βάσει του ορισμού της στο άρθρο 4, σημείο 17, της οδηγίας 2010/40 [10].

37. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο δεν ερμήνευσε τους επίμαχους κανονισμούς contra legem, δεδομένου ότι δεν συνάγεται από καμία από τις αντίστοιχες διατάξεις τους ότι οι εν λόγω κανονισμοί επέβαλλαν στα κράτη μέλη υποχρέωση αναπτύξεως εφαρμογών ή υπηρεσιών ITS [11].

8 Αιτιολογική έκθεση της Επιτροπής, της 15ης Μαΐου 2013, για τον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό 886/2013, C(2013) 2550 τελικό, σ. 3 (η επισήμανση δική μου).

9 Απόφαση της 17ης Μαρτίου 2016, Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά Επιτροπής (C-286/14, EU:C:2016:183, σκέψη 30 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

10 Ενδεικτικά, το Δικαστήριο προέβη σε τέτοια ερμηνεία με γνώμονα τη βασική νομοθετική πράξη στην απόφαση της 3ης Απριλίου 2014, Rätzke (C-319/13, EU:C:2014:210, σκέψεις 33 και 34).

11 Βλ. σημεία 26 έως 29 των παρουσών προτάσεων.

38. Τρίτον, η Τσεχική Δημοκρατία διατείνεται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δημιουργεί νομική αβεβαιότητα για τα κράτη μέλη κατά την εφαρμογή πράξεως εκδοθείσας κατ' εξουσιοδότηση, δεδομένου ότι τα κράτη μέλη δεν μπορούν να βασισθούν στις ρητές διατάξεις της εν λόγω πράξεως για να καθορίσουν τις διατάξεις που ισχύουν έναντι αυτών και τις συνακόλουθες υποχρεώσεις. Στην πράξη, τα κράτη μέλη θα υποχρεώνονται, επομένως, να ασκούν προσφυγή ακυρώσεως, εντός της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ, εάν προκύπτει από τις διατάξεις της κατ' εξουσιοδότηση πράξεως ότι το πεδίο εφαρμογής της υπερβαίνει τα προβλεπόμενα στη βασική νομοθετική πράξη. Ειδικότερα, άνευ τέτοιας προσφυγής ακυρώσεως, τα κράτη μέλη θα έχαναν τη δυνατότητα να προβάλουν τον παράνομο χαρακτήρα της κατ' εξουσιοδότηση πράξεως σε περίπτωση διαδικασίας λόγω παραβάσεως κινηθείσας από την Επιτροπή βάσει του άρθρου 258 ΣΛΕΕ[12].

39. Το συγκεκριμένο επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί, καθόσον βασίζεται εκ νέου στην εσφαλμένη παραδοχή ότι οι διατάξεις των επίμαχων κανονισμών επιβάλλουν στα κράτη μέλη υποχρέωση αναπτύξεως, εν αντιθέσει προς τα οριζόμενα στο άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/40[13].

40. Προσθέτω ότι απόκειται στα κράτη μέλη να εκτιμήσουν εάν το πεδίο εφαρμογής κατ' εξουσιοδότηση πράξεως υπερβαίνει τα προβλεπόμενα στη βασική νομοθετική πράξη και, ενδεχομένως, να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως εντός της προβλεπόμενης στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ προθεσμίας. Ο περιορισμός αυτός, συνέπεια της οργανώσεως των ενδίκων βοηθημάτων που μπορούν να ασκηθούν ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης, δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί ως παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, όπως αυτή ερμηνεύεται από το Δικαστήριο[14].

41. Δεδομένου ότι η Τσεχική Δημοκρατία δεν προέβαλε κανένα άλλο επιχείρημα για να καταδείξει την ύπαρξη παραβιάσεως της αρχής της ασφάλειας δικαίου, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Β – Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 2, ΣΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 290 ΣΛΕΕ

42. Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Τσεχική Δημοκρατία διατείνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 13, παράγραφος 2, ΣΕΕ και το άρθρο 290 ΣΛΕΕ, κρίνοντας, στη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι, η Επιτροπή, οσάκις εκδίδει κατ' εξουσιοδότηση πράξεις, δεν περιορίζεται από το ρητό περιεχόμενο της εξουσιοδοτήσεως, όπως αυτό καθορίζεται στη βασική νομοθετική πράξη.

43. Αυτή η προβαλλόμενη πλάνη περί το δίκαιο καθιστά, κατά την αναιρεσείουσα, πλημμελή την εξέταση, στις σκέψεις 45 έως 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, βάσει της οποίας το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν υπερέβη τις εξουσίες που της παρέχει η οδηγία 2010/40 υποχρεώνοντας τα κράτη μέλη να ορίσουν έναν αμερόληπτο και ανεξάρτητο φορέα επιφορτισμένο με τον έλεγχο της τηρήσεως των απαιτήσεων που επιβάλλουν οι επίμαχοι κανονισμοί.

44. Κατά την Τσεχική Δημοκρατία, η εξουσιοδότηση που παρέχεται στην Επιτροπή βάσει του άρθρου 290 ΣΛΕΕ να εκδίδει μη νομοθετικές πράξεις γενικής ισχύος συνιστά εξαίρεση στον κανόνα που θεσπίζεται με το άρθρο 13, παράγραφος 2, ΣΕΕ, η οποία θα πρέπει, επομένως, να ερμηνεύεται αυστηρά. Από την πλευρά της, η Επιτροπή εκτιμά ότι η δυνατότητα εξουσιοδοτήσεως της Επιτροπής δεν συνιστά εξαίρεση η οποία πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικά, αλλά δυνατότητα συνταγματικής ισχύος η οποία παρέχεται στον νομοθέτη βάσει του άρθρου 290 ΣΛΕΕ.

12 Απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2012, Επιτροπή κατά Τσεχικής Δημοκρατίας (C-37/11, EU:C:2012:640, σκέψεις 46 έως 48).

13 Βλ. σημεία 26 έως 29 των παρουσών προτάσεων.

14 Βλ. σημείο 23 των παρουσών προτάσεων

45. Εντούτοις, δεν είναι απαραίτητο να επιλυθεί το θεωρητικό αυτό ζήτημα προκειμένου να απορριφθούν τα πέντε επιχειρήματα που προέβαλε η Τσεχική Δημοκρατία προς στήριξη του δεύτερου λόγου αναιρέσεως.

46. Πρώτον, κατά την αναιρεσείουσα, κακώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η παρεχόμενη στην Επιτροπή εξουσιοδότηση για την έκδοση πράξεων κατ' εξουσιοδότηση δεν περιορίζεται στα ζητήματα που προσδιορίζονται ρητώς στο άρθρο 6 της οδηγίας 2010/40, αλλά μπορεί να αφορά επίσης την εκτέλεση κάθε άλλης διατάξεως της οδηγίας αυτής. Κατά την Τσεχική Δημοκρατία, η προβλεπόμενη στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/40 εξουσιοδότηση πρέπει να ερμηνευθεί αυστηρά, υπό την έννοια ότι περιορίζεται στα είδη διατάξεων που απαριθμούνται στο άρθρο 6, παράγραφος 4, της εν λόγω οδηγίας.

47. Συναφώς, επισημαίνω ότι η παρεχόμενη στην Επιτροπή εξουσιοδότηση δεν βασίζεται στο άρθρο 6 της οδηγίας 2010/40, αλλά στο άρθρο της 7. Δυνάμει του άρθρου 7, όμως, η Επιτροπή εκδίδει τις πράξεις κατ' εξουσιοδότηση «σύμφωνα με τις αντίστοιχες διατάξεις της παρούσας οδηγίας και ιδίως το άρθρο 6 και το παράρτημα ΙΙ». Ως εκ τούτου, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η παρεχόμενη στην Επιτροπή εξουσιοδότηση δεν περιορίζεται στα ζητήματα που προσδιορίζονται ρητώς στο άρθρο 6 της εν λόγω οδηγίας.

48. Προσθέτω, εν πάση περιπτώσει, ότι το άρθρο 6, παράγραφος 4, στοιχείο γ', της οδηγίας 2010/40 παρέχει στην Επιτροπή επαρκή νομική βάση ώστε να προβλέψει τον ορισμό, από τα κράτη μέλη, οργανισμού ελέγχου, για τους λόγους που εκτίθενται στα σημεία 58 έως 65 των παρουσών προτάσεων. Επομένως, το προβαλλόμενο επιχείρημα περί πλάνης περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε συναφώς το Γενικό Δικαστήριο είναι αλυσιτελές, καθόσον η Επιτροπή εξουσιοδοτείται να προβλέψει τον ορισμό εθνικού οργανισμού ελέγχου, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η εξουσιοδότηση πρέπει να περιορίζεται στα ζητήματα που προσδιορίζονται ρητώς στο άρθρο 6, παράγραφος 4, της οδηγίας 2010/40[15].

49. Δεύτερον, η Τσεχική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο έσφαλε κρίνοντας, στη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή μπορεί να εκδώσει κανόνες καθ' υπέρβαση των ορίων της εξουσιοδοτήσεώς της, εάν το κρίνει απαραίτητο. Κατά την Τσεχική Δημοκρατία, η εξουσία που παρέχεται στην Επιτροπή πρέπει να περιορίζεται στα όσα ο νομοθέτης της Ένωσης έκρινε απαραίτητα όταν διατύπωσε την εξουσιοδότηση προς την Επιτροπή στη βασική νομοθετική πράξη.

50. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι διάδικοι ανέπτυξαν επίσης τις απόψεις τους επί του ενδεχομένου να έσφαλε το Γενικό Δικαστήριο κρίνοντας, στη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αναγκαιότητα ορισμού των εθνικών οργανισμών ελέγχου απόκειται στην «υποκειμενική» εξουσία εκτιμήσεως της Επιτροπής.

51. Ως εκ τούτου, εκτιμώ ότι είναι σκόπιμο να διαιρέσω την εξέταση του δεύτερου επιχειρήματος σε δύο σκέλη, εκ των οποίων το πρώτο αφορά την ενδεχόμενη ανάθεση υποκειμενικής εξουσίας εκτιμήσεως στην Επιτροπή και, το δεύτερο, την ενδεχόμενη υπέρβαση από την Επιτροπή των ορίων της παρεχόμενης από την οδηγία 2010/40 εξουσιοδοτήσεως.

52. Αφενός, δεν μπορώ να συμφωνήσω με τη θέση κατά την οποία το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε, στη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την ύπαρξη υποκειμενικής εξουσίας εκτιμήσεως της Επιτροπής.

15 Κατά πάγια νομολογία, το επιχείρημα περί πλάνης περί το δίκαιο είναι αλυσιτελές όταν αφορά λόγους των οποίων η ακύρωση δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Βλ., συναφώς, αποφάσεις της 24ης Οκτωβρίου 2002, Aéroports de Paris κατά Επιτροπής (C-82/01 P, EU:C:2002:617, σκέψεις 41 και 67 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 148 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), καθώς και της 9ης Ιουλίου 2015, InnoLux κατά Επιτροπής (C-231/14 P, EU:C:2015:451, σκέψη 83).

53. Είναι σαφές ότι η ύπαρξη ενδεχόμενης υπερβάσεως από την Επιτροπή των εξουσιών που της ανατέθηκαν πρέπει να εκτιμηθεί αντικειμενικά βάσει των διατάξεων της βασικής νομοθετικής πράξεως που προβλέπουν την ανάθεση εξουσιών. Συγκεκριμένα, το άρθρο 290, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, ΣΛΕΕ ορίζει ότι οι νομοθετικές πράξεις οριοθετούν σαφώς τους στόχους, το περιεχόμενο, την έκταση και τη διάρκεια της εξουσιοδοτήσεως. Επίσης, το άρθρο 290, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, ΣΛΕΕ διευκρινίζει ότι οι νομοθετικές πράξεις καθορίζουν σαφώς τις προϋποθέσεις στις οποίες υπόκειται η εν λόγω εξουσιοδότηση [16].

54. Επομένως, η Επιτροπή επισήμανε ορθώς ότι, κατά την άσκηση των εξουσιών που της ανατίθενται, το εύρος της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει εξαρτάται από την απόφαση του νομοθέτη στην εκάστοτε πράξη, νοουμένου ότι η εξουσιοδότηση μπορεί να αφορά μόνο μη ουσιώδη στοιχεία της βασικής νομοθετικής πράξεως. Φρονώ ότι η συγκεκριμένη ερμηνεία του άρθρου 290 ΣΛΕΕ επιβεβαιώνεται στη σκέψη 32 της αποφάσεως της 16ης Ιουλίου 2015 που εξέδωσε το Δικαστήριο στην υπόθεση Επιτροπή κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, και στην οποία αποφάνθηκε ότι η νομιμότητα της επιλογής του νομοθέτη της Ένωσης να αναθέσει κατ' εξουσιοδότηση αρμοδιότητα στην Επιτροπή δεν εξαρτάται ούτε από την ύπαρξη ούτε από την έκταση της εξουσίας εκτιμήσεως που της παρέχει η νομοθετική πράξη, αλλά αποκλειστικά από το αν οι πράξεις που το θεσμικό αυτό όργανο καλείται να εκδώσει είναι γενικής ισχύος και αν συμπληρώνουν ή τροποποιούν μη ουσιώδη στοιχεία της νομοθετικής πράξεως [17].

55. Η εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου στις σκέψεις 50 έως 60 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως υπήρξε πράγματι αντικειμενική. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε, στη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατόπιν εξετάσεως των σχετικών διατάξεων της οδηγίας 2010/40, και ειδικότερα του άρθρου 4, σημείο 17, των άρθρων 5 έως 7 καθώς και του παραρτήματος ΙΙ, ότι η Επιτροπή είχε την εξουσία να θεσπίσει, με τους επίμαχους κανονισμούς, διαδικασία αξιολογήσεως της συμμορφώσεως, επιβάλλοντας στα κράτη μέλη, τα οποία είναι επιφορτισμένα να διασφαλίζουν την εφαρμογή των προδιαγραφών, να ορίσουν οργανισμό επιφορτισμένο με τον έλεγχο της τηρήσεως των προδιαγραφών από τους φορείς εκμεταλλεύσεως.

56. Ομοίως, το Γενικό Δικαστήριο δεν έσφαλε όταν έκρινε ακολούθως, στη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν απαιτούνταν ρητή εξουσιοδότηση και ότι αρκούσε να θεωρήσει η Επιτροπή, διαθέτοντας εξουσία εκτιμήσεως *προκύπτουσα αντικειμενικά από τις προμνησθείσες διατάξεις της οδηγίας 2010/40*, ότι ο ορισμός ενός τέτοιου οργανισμού ήταν απαραίτητος για τη διασφάλιση των σκοπών της συμβατότητας, της διαλειτουργικότητας και της συνέχειας. Δηλαδή, όπως υποστήριξε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή επέλεξε μεταξύ πλειόνων εναλλακτικών δυνατοτήτων τις οποίες είχε στη διάθεσή της εντός του περιορισμένου από την οδηγία 2010/40 (και ιδίως από τις αρχές που θεσπίζονται στο παράρτημα ΙΙ αυτής) πλαισίου.

57. Δηλαδή, η σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν πρέπει να εκτιμηθεί μεμονωμένα, υπό την έννοια ότι το Γενικό Δικαστήριο αναγνώρισε υποκειμενική εξουσία εκτιμήσεως την οποία διαθέτει η Επιτροπή. Η εξουσία εκτιμήσεως της Επιτροπής την οποία μνημόνευσε το Γενικό Δικαστήριο έχει αντικειμενικό χαρακτήρα, καθόσον προκύπτει από τις διατάξεις της οδηγίας 2010/40, στις οποίες προβλέπεται η εξουσιοδότηση, η έκταση της οποίας εξετάζεται στις σκέψεις 50 έως 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

16 Βλ., συναφώς, απόφαση της 17ης Μαρτίου 2016, Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά Επιτροπής (C-286/14, EU:C:2016:183, σκέψεις 30 και 31).
17 C-88/14, EU:C:2015:499.

58. Αφετέρου, φρονώ ότι ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στις σκέψεις 45 έως 67 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή δεν υπερέβη τα όρια της εξουσιοδοτήσεως που της παρασχέθηκε με την οδηγία 2010/40 θεσπίζοντας το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013 και το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013, τα οποία προβλέπουν τον ορισμό αμερόληπτου και ανεξάρτητου οργανισμού ελέγχου.

59. Συγκεκριμένα, εκτιμώ ότι το άρθρο 6, παράγραφος 4, στοιχείο γ', της οδηγίας 2010/40, σε συνδυασμό με την προβλεπόμενη στο άρθρο 7, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας εξουσιοδότηση, παρέχει στην Επιτροπή επαρκή νομική βάση για τη θέσπιση των δύο ως άνω διατάξεων.

60. Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 4, στοιχείο γ', της οδηγίας 2010/40, η προδιαγραφή περιλαμβάνει, ανάλογα με την περίπτωση και με τον τομέα της, «οργανωτικές διατάξεις [οι οποίες] περιγράφουν τις διαδικαστικές υποχρεώσεις των διαφόρων παραγόντων».

61. Επομένως, πρέπει να διαπιστωθεί, αφενός, εάν το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013 και το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013 συνιστούν «οργανωτικές διατάξεις» και, αφετέρου, εάν «περιγράφουν τις διαδικαστικές υποχρεώσεις των διαφόρων παραγόντων».

62. Αφενός, είναι αναμφισβήτητο ότι οι προβλεπόμενες στα δύο ως άνω άρθρα διατάξεις είναι «οργανωτικού» χαρακτήρα, δεδομένου ότι οργανώνουν διαδικασία για την αξιολόγηση της συμμορφώσεως προς τις απαιτήσεις που προβλέπονται σε καθένα από τους επίμαχους κανονισμούς.

63. Αφετέρου, είναι εξίσου αναμφισβήτητο ότι οι εν λόγω διατάξεις θεσπίζουν υποχρεώσεις για τους ενδιαφερόμενους παράγοντες[18] σε σχέση με διαδικασίες. Συγκεκριμένα, το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013 υποχρεώνει τους παρόχους υπηρεσιών να υποβάλλουν στους ορισθέντες φορείς δήλωση συμμορφώσεως προς τις απαιτήσεις των άρθρων 4 έως 7 του εν λόγω κανονισμού. Το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013 υποχρεώνει τους φορείς εκμεταλλεύσεως οδικών υποδομών, τους παρόχους υπηρεσιών και τους ειδικούς φορείς μεταδόσεως πληροφοριών για την κυκλοφορία να παρέχουν στους καθορισμένους εθνικούς οργανισμούς στοιχεία ταυτοποιήσεώς τους και περιγραφή της υπηρεσίας πληροφοριών που παρέχουν. Οι συγκεκριμένοι παράγοντες οφείλουν επίσης να υποβάλλουν δήλωση συμμορφώσεως προς τις απαιτήσεις των άρθρων 3 έως 8 του εν λόγω κανονισμού.

64. Η υποχρέωση ορισμού αμερόληπτου και ανεξάρτητου οργανισμού ελέγχου πρέπει να εκτιμηθεί με γνώμονα το πλαίσιο αυτό. Συγκεκριμένα, ο ορισμός ενός τέτοιου οργανισμού είναι οργανωτικό στοιχείο σύμφυτο στην εύρυθμη λειτουργία των διαδικασιών αξιολογήσεως που καθιερώνονται με τις προμνησθείσες διατάξεις. Ειδικότερα, οι εν λόγω οργανισμοί είναι επιφορτισμένοι να ελέγχουν δειγματοληπτικά την ορθότητα των δηλώσεων των παραγόντων και να ζητούν αποδείξεις της συμμορφώσεως προς τις απαιτήσεις που προβλέπονται στους επίμαχους κανονισμούς καθώς και να υποβάλλουν έκθεση στις αρμόδιες εθνικές αρχές για τις δηλώσεις που υποβλήθηκαν και τα αποτελέσματα των δειγματοληπτικών ελέγχων[19]. Χάριν πληρότητας, προσθέτω ότι, κατά τη γνώμη μου, ο ορισμός ενός τέτοιου οργανισμού συνάδει με τις αρχές που διατυπώνονται στο παράρτημα ΙΙ της οδηγίας 2010/40, και ειδικότερα με τις αρχές της αποτελεσματικότητας και της αναλογικότητας.

18 Η έννοια των ενδιαφερόμενων παραγόντων δεν ορίζεται στην οδηγία 2010/40. Εντούτοις, στην αιτιολογική σκέψη 18 μνημονεύονται ειδικότερα, μεταξύ των σημαντικών παραγόντων, οι πάροχοι υπηρεσιών ITS καθώς και οι επιχειρήσεις μεταφορών και οι φορείς εκμεταλλεύσεως εγκαταστάσεων.

19 Βλ. άρθρο 8, παράγραφος 3, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013 και άρθρο 9, παράγραφος 3, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013.

65. Ως εκ τούτου, φρονώ ότι το άρθρο 8 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013 και το άρθρο 9 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013 προβλέπουν «οργανωτικές διατάξεις [οι οποίες] περιγράφουν τις διαδικαστικές υποχρεώσεις των διαφόρων παραγόντων», κατά το άρθρο 6, παράγραφος 4, σημείο γ', της οδηγίας 2010/40, περιλαμβανομένης της υποχρεώσεως ορισμού αμερόληπτου και ανεξάρτητου οργανισμού ελέγχου, κατά τα προβλεπόμενα στην παράγραφο 1 των ως άνω άρθρων.

66. Επικουρικώς, εάν γινόταν δεκτό ότι το άρθρο 6, παράγραφος 4, στοιχείο γ', της οδηγίας 2010/40 δεν παρέχει στην Επιτροπή επαρκή νομική βάση για τη θέσπιση των προμνησθεισών διατάξεων, φρονώ ότι τέτοια νομική βάση παρέχουν το άρθρο 4, σημείο 17, και το άρθρο 6, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, σε συνδυασμό με την προβλεπόμενη στο άρθρο 7, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, εξουσιοδότηση.

67. Πράγματι, το άρθρο 4, σημείο 17, της οδηγίας 2010/40 ορίζει την έννοια της προδιαγραφής με τρόπο ιδιαίτερα ευρύ ως «δεσμευτικό μέτρο που θεσπίζει διατάξεις οι οποίες προβλέπουν απαιτήσεις, διαδικασίες ή *άλλους τυχόν συναφείς κανόνες*» (η επισήμανση δική μου). Επίσης, το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής ορίζει ότι η Επιτροπή εγκρίνει προδιαγραφές αναγκαίες για να εξασφαλιστεί η συμβατότητα, η διαλειτουργικότητα και η συνέχεια της αναπτύξεως και λειτουργικής χρήσεως των ITS για τις δράσεις προτεραιότητας. Επισημαίνω δε ότι το άρθρο 6, παράγραφος 4, της οδηγίας αυτής δεν φαίνεται να απαριθμεί εξαντλητικά τα είδη των προδιαγραφών που μπορεί να εγκρίνει η Επιτροπή.

68. Κατ' εμέ, από τη συνδυασμένη ερμηνεία του άρθρου 4, σημείο 17, του άρθρου 6, παράγραφος 1, και του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/40 προκύπτει ότι η Επιτροπή εξουσιοδοτείται να προβλέψει τον ορισμό αμερόληπτου και ανεξάρτητου οργανισμού ελέγχου και, ως εκ τούτου, να θεσπίσει το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013 και το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013 [20].

69. Από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι το δεύτερο επιχείρημα που προέβαλε η Τσεχική Δημοκρατία πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

70. Τρίτον, η Τσεχική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι οι διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου, στις σκέψεις 47 έως 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με την ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή για τη συμπλήρωση ρυθμίσεως βάσει του άρθρου 290 ΣΛΕΕ, δεν συνάδουν με την απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο στις 16 Ιουλίου 2015 στην υπόθεση Επιτροπή κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Συμβουλίου [21].

71. Υπενθυμίζω ότι, στη σκέψη 32 της αποφάσεως εκείνης, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι ούτε η ύπαρξη ούτε η έκταση της εξουσίας εκτιμήσεως που παρέχει η νομοθετική πράξη στην Επιτροπή έχουν σημασία για να καθοριστεί αν η πράξη που πρέπει να εκδοθεί από την Επιτροπή εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 290 ΣΛΕΕ ή του άρθρου 291 ΣΛΕΕ [22].

72. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας αυτής, φρονώ ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο υπονοώντας, στη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όταν συμπληρώνει ρύθμιση βάσει του άρθρου 290 ΣΛΕΕ.

20 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/40, τα κράτη μέλη οφείλουν να λάβουν τα αναγκαία μέτρα για την τήρηση των προδιαγραφών που εγκρίνει η Επιτροπή βάσει του άρθρου 6 της οδηγίας αυτής. Βλ. σημείο 76 των παρουσών προτάσεων.

21 C-88/14, EU:C:2015:499.

22 Βλ. σημείο 54 των ανά χείρας προτάσεων.

73. Εντούτοις, η συγκεκριμένη πλάνη περί το δίκαιο προβάλλεται αλυσιτελώς καθόσον αφορά μέρος του σκεπτικού του οποίου η ακύρωση δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως [23]. Συγκεκριμένα, όπως επισήμανα στα σημεία 52 έως 69 των ανά χείρας προτάσεων, το Γενικό Δικαστήριο προέβη, στο πλαίσιο της εξετάσεως του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σε αντικειμενική εκτίμηση περί της υπάρξεως ενδεχόμενης υπερβάσεως από την Επιτροπή της προβλεπόμενης στην οδηγία 2010/40 εξουσιοδοτήσεως. Η αντικειμενική αυτή εκτίμηση, στο πλαίσιο της οποίας το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, αρκούσε για την απόρριψη του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

74. Τέταρτον, η Τσεχική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/40 καταλείπει στα κράτη μέλη, και όχι στην Επιτροπή, την επιλογή των μέσων που θα εφαρμόσουν προς διασφάλιση της εφαρμογής των προδιαγραφών. Επομένως, η εξουσιοδότηση που παρέχεται στην Επιτροπή για την έκδοση των πράξεων κατ' εξουσιοδότηση δεν πρέπει να ερμηνευθεί κατά τρόπο που θίγει τη συγκεκριμένη εξουσία των κρατών μελών. Η αναιρεσείουσα προσθέτει ότι ο νομοθέτης της Ένωσης θεώρησε το συγκεκριμένο στοιχείο ως ουσιώδες, το οποίο δεν μπορεί, επομένως, να αποτελέσει αντικείμενο πράξεως που εκδίδεται κατ' εξουσιοδότηση, βάσει του άρθρου 290 ΣΛΕΕ.

75. Διερωτώμαι ως προς το παραδεκτό του εν λόγω επιχειρήματος, καθόσον η Τσεχική Δημοκρατία δεν προσδιορίζει με σαφήνεια τα αμφισβητούμενα σημεία του σκεπτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όπως προβλέπεται στο άρθρο 169, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

76. Σε κάθε περίπτωση, το εν λόγω επιχείρημα είναι αβάσιμο. Συγκεκριμένα, το άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/40 περιορίζεται να υποχρεώσει τα κράτη μέλη να λάβουν τα αναγκαία μέτρα για την τήρηση των προδιαγραφών που εγκρίνει η Επιτροπή βάσει του άρθρου 6 της οδηγίας αυτής. Εντούτοις, όπως διευκρίνισα στα σημεία 58 έως 69 των ανά χείρας προτάσεων, η Επιτροπή έχει την εξουσία να εγκρίνει διαδικαστικές προδιαγραφές, όπως το άρθρο 8 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013 και το άρθρο 9 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013, περιλαμβανομένης της υποχρεώσεως ορισμού αμερόληπτου και ανεξάρτητου οργανισμού ελέγχου. Ως εκ τούτου, τα κράτη μέλη οφείλουν, κατ' εφαρμογή του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/40, να λάβουν τα αναγκαία μέτρα για την τήρηση της εν λόγω προδιαγραφής.

77. Πέμπτον, η Τσεχική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι κακώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 60 και 61 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το άρθρο 5, παράγραφος 1, και το άρθρο 6, παράγραφος 6, της οδηγίας 2010/40 υποστηρίζουν την άποψη ότι η Επιτροπή είχε την εξουσία να προβλέψει τον ορισμό εθνικού οργανισμού ελέγχου.

78. Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/40, εκτιμώ ότι είναι αβάσιμο για τον λόγο που εκτίθεται στο σημείο 76 των ανά χείρας προτάσεων.

79. Η Τσεχική Δημοκρατία υποστηρίζει επίσης ότι το άρθρο 6, παράγραφος 6, της οδηγίας 2010/40 αφορά μόνο την αξιολόγηση της πιστότητας σύμφωνα με την απόφαση 768/2008/ΕΚ [24] και ότι καμία διάταξη των επίμαχων κανονισμών δεν προβλέπει τέτοια αξιολόγηση.

80. Εκτιμώ ότι το συγκεκριμένο επιχείρημα είναι βάσιμο. Ειδικότερα, στο άρθρο 2 της εν λόγω αποφάσεως θεσπίζεται πλαίσιο κοινών αρχών και διατάξεων αναφοράς για την κατάρτιση της νομοθεσίας της Ένωσης που εναρμονίζει τους όρους εμπορίας των προϊόντων. Εντούτοις, οι επίμαχοι κανονισμοί δεν αφορούν την εμπορία προϊόντων. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε

23 Βλ. παρατιθέμενη νομολογία στην υποσημείωση 15 των παρουσών προτάσεων.

24 Απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 9ης Ιουλίου 2008, για κοινό πλαίσιο εμπορίας των προϊόντων και για την κατάργηση της απόφασης 93/465/ΕΟΚ του Συμβουλίου (ΕΕ 2008, L 218, σ. 82).

πλάνη περί το δίκαιο στη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως υπονοώντας ότι το άρθρο 6, παράγραφος 6, της οδηγίας 2010/40 στηρίζει την άποψη κατά την οποία η Επιτροπή είχε την εξουσία να επιβάλει τον ορισμό εθνικού οργανισμού ελέγχου, όπως ο προβλεπόμενος στο άρθρο 8 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013 και στο άρθρο 9 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013.

81. Εντούτοις, η ως άνω πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο προβάλλεται αλυσιτελώς, για τους λόγους που εκτίθενται στο σημείο 73 των ανά χείρας προτάσεων.

82. Από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως που προέβαλε η Τσεχική Δημοκρατία πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Γ – Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από διαδικαστικές πλημμέλειες εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου

83. Με τον τρίτο και τελευταίο λόγο αναιρέσεως, η Τσεχική Δημοκρατία διατείνεται ότι διαδικαστικές πλημμέλειες είχαν ως αποτέλεσμα να παραμορφώσει ή να μην εξετάσει το Γενικό Δικαστήριο ορισμένα επιχειρήματα τα οποία αυτή προέβαλε.

84. Πρώτον, κατά την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο έσφαλε διαπιστώνοντας στη σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι η Τσεχική Δημοκρατία και η Επιτροπή συμφώνησαν ότι οι διατάξεις των επίμαχων κανονισμών δεν εφαρμόζονται σε περίπτωση κατά την οποία ένα κράτος μέλος δεν έχει αποφασίσει να εγκαταστήσει τις εφαρμογές και τις υπηρεσίες ITS στο έδαφός του. Η Τσεχική Δημοκρατία τονίζει ότι επισήμανε στα υπομνήματα απαντήσεως που κατέθεσε στο Γενικό Δικαστήριο ότι μια τέτοια ερμηνεία των εν λόγω κανονισμών την εξυπηρετεί, αλλά δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στους εν λόγω κανονισμούς.

85. Όπως υποστήριξε η Επιτροπή, το συγκεκριμένο επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί, καθόσον βασίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της σκέψεως 39 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε την ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ των διαδίκων επί της ερμηνείας της οδηγίας 2010/40, κατά την οποία οι επίμαχοι κανονισμοί δεν εφαρμόζονται ελλείψει αναπτύξεως, και όχι επί της ερμηνείας των ίδιων των επίμαχων κανονισμών.

86. Επισημαίνω, εξάλλου, ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε λεπτομερώς και απέρριψε, στις σκέψεις 35 έως 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το επιχείρημα της Τσεχικής Δημοκρατίας, κατά το οποίο οι επίμαχοι κανονισμοί επιβάλλουν υποχρέωση αναπτύξεως. Ως εκ τούτου, το εν λόγω επιχείρημα είναι αβάσιμο.

87. Δεύτερον, κατά την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε το επιχείρημα της Τσεχικής Δημοκρατίας κατά το οποίο η Επιτροπή δήλωσε ρητώς, στις αιτιολογικές εκθέσεις των επίμαχων κανονισμών, την πρόθεσή της να επιβάλει υποχρέωση αναπτύξεως των εφαρμογών και των υπηρεσιών ITS σε όλα τα κράτη μέλη.

88. Κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως των δικαστικών αποφάσεων, που υπέχει το Γενικό Δικαστήριο από τα άρθρα 36 και 53, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν του επιβάλλει να διατυπώνει σκεπτικό που να ακολουθεί σε όλη τους την έκταση και έναν προς έναν όλους τους συλλογισμούς που διατύπωσαν οι διάδικοι. Κατά συνέπεια, η αιτιολογία μπορεί να είναι έμμεση, υπό την προϋπόθεση ότι παρέχει στους μεν ενδιαφερόμενους τη δυνατότητα να λάβουν γνώση των λόγων για τους οποίους ελήφθησαν τα σχετικά μέτρα, στο δε Δικαστήριο επαρκή στοιχεία για να ασκήσει τον έλεγχό του[25].

25 Αποφάσεις της 27ης Οκτωβρίου 2011, Αυστρία κατά Scheucher-Fleisch κ.λπ. (C-47/10 P, EU:C:2011:698, σκέψη 104 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), καθώς και της 8ης Μαρτίου 2016, Ελλάδα κατά Επιτροπής (C-431/14 P, EU:C:2016:145, σκέψη 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

89. Εντούτοις, στις σκέψεις 35 έως 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε σαφώς τους λόγους βάσει των οποίων έκρινε ότι οι –δεσμευτικές– διατάξεις των επίμαχων κανονισμών δεν επέβαλλαν υποχρέωση αναπτύξεως στα κράτη μέλη, εκπληρώνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο την υποχρέωση αιτιολογήσεως. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο είχε τη δυνατότητα να κρίνει δικαιολογημένα ότι δεν ήταν απαραίτητο να διευκρινίσει τους λόγους για τους οποίους η εν λόγω κρίση απέρρεε επίσης από το –μη δεσμευτικό– περιεχόμενο των αιτιολογικών εκθέσεων [26].

90. Τρίτον, κατά την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε, ιδίως στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του δεύτερου λόγου ακυρώσεως στις σκέψεις 69 έως 75 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το επιχείρημα της Τσεχικής Δημοκρατίας κατά το οποίο η οργάνωση της δραστηριότητας ελέγχου σε εθνικό επίπεδο συνιστά καταρχήν ουσιώδες στοιχείο, του οποίου η ρύθμιση δεν μπορεί, επομένως, να ανατεθεί στην Επιτροπή βάσει του άρθρου 290 ΣΛΕΕ.

91. Εκτιμώ ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε το συγκεκριμένο επιχείρημα στις σκέψεις 72 και 73 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως κρίνοντας ότι η Επιτροπή, όταν θέσπισε το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013 και το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013, δεν υπερέβη την εξουσιοδότηση που της παρασχέθηκε από την οδηγία 2010/40 και δεν συμπλήρωσε ούτε τροποποίησε ουσιώδες στοιχείο αυτής.

92. Από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι ο τρίτος λόγος αναιρέσεως που προέβαλε η Τσεχική Δημοκρατία πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

93. Ως εκ τούτου, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως αβάσιμη. Επιπλέον, η Τσεχική Δημοκρατία πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

VI – Προτάσεις

94. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο:

– – να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

– – να καταδικάσει την Τσεχική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

26 Βλ., συναφώς, σημεία 31 και 32 των παρουσών προτάσεων.